РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
25 У. 3092/16
20.04.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским саветником Љубом Ергићем, као записничарем, одлучујући по тужби тужиље А.А. из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Радоје Нешковић, адвокат из Београда, ул. Гласиначка бр. 1, против решења туженог Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Уп-2 број 213-2/2015 од 22.01.2016. године, у стамбеном предмету, у нејавној седници већа одржаној на дан 20.04.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење туженог Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Уп-2 број 213-2/2015 од 22.01.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења начелника Управе за традицију, стандард и ветеране Сектора за људске ресурсе Министарства одбране Републике Србије, Уп-1 број 13510-50/2001 од 16.11.2015. године, којим је престало право на стамбено обезбеђење по закључку Управе за ТСВ УП-1 бр. 13510-28/2001 од 06.02.2013. године (тачка 1. диспозитива) и одбијен и скинут са евиденције захтев тужиље за давање стана у закуп на неодређено време, заведен под УП-1 бр. 13510-1/2001 од 19.05.2005. године (тачка 2. диспозитива).

Тужбом поднетом Управном суду дана 26.02.2016. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да првостепеном органу није прикрила чињеницу постојања новог брака, приликом доделе предметног стана као и приликом закључења уговора о закупу на неодређено време са туженим, будући да је уговор закључен са тужиљом А.А., а не са Б.Б., како се презивао њен покојни супруг В.В.. У тужби се такође указује на то да је тужиља поднела Управном суду тужбу ради

поништаја решења Стамбене комисије Уп-1 број 13510-36/2001 од 24.10.2013. године, о додели предметног стана тужиљи у закуп на неодређено време, а што по мишљењу тужиље, представља претходно питање у односу на одлучивање у овом управном спору. Са изнетих разлога предложено је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати туженом на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд одбије тужбу.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања. Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом оспореног решења, навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према разлозима оспореног решења тужени орган је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења, налазећи да је правилно поступио првостепени орган када је донео ожалбено решење, којим је престало право на стамбено обезбеђење по закључку Управе за ТСВ УП-1 бр. 13510-28/2001 од 06.02.2013. године и одбијен и скинут са евиденције захтева тужиље, удове подофицира у пензији В.В. из ..., за давање стана у закуп на неодређено време, заведен под УП-1 бр. 13510-1/2001 од 19.05.2005. године. Ово стога што је у поступку који је претходио доношењу тог решења, утврђено да је тужиља поднела захтев за решавање стамбеног питања, за себе и сина, доделом предметног стана у закуп на неодређено време заведеним под бројем УП-1 бр. 13510-1/2001 од 19.05.2005. године, а дана 22.06.2003. године је закључила нови брак са супружником Г.Г., а право на решавање стамбеног питања заснивала је на браку закљученим са сада покојним В.В:, те је даном склапања новог брака престала да буде члан породичног домаћинства свог покојног супруга у смислу одредби члана 11. Правилника о решавању стамбених потреба запослених у МО и ВС ("Службени војни лист", број 14/14 и 31/15), због чега је, по оцени туженог органа, престало право тужиље на стамбено збрињавање, односно тужиља не испуњава услове из члана 2. став 3. Правилника.

По оцени Управног суда, основано са наводима тужбе указује на то да је оспореним решењем повређен закон за штету тужиље. Ово, пре свега, са разлога јер се на основу разлога оспореног решења не може утврдити у ком поступку је донето првостепено решење (редовном или поновљеном), те применом ког правног института је уклоњен из правног поретка управни акт по којем је тужиља била титулар (као и њен син) права о којем је одлучено. Осим тога, нејасно је применом ког материјалног прописа је предметна управна ствар решена, раније важећег или важећег Правилника о решавању стамбених потреба запослених у Министарству одбране и Војсци Србије. Поред тога, закључак који је првостепеним решењем уклоњен из правног поретка ослања се на закључак из 2010. године, а по овоме права на стамбено збрињавање осим тужиље има и један члан породичног домаћинства, а о праву тог лица донета решења не садрже разлоге. По оцени суда, ради се о битној чињеници јер према прво-донетом закључку који се налази у списима предмета (од 18.03.2008. године), захтев тужиље (и за још два члана породичног домаћинства) је прихваћен, с тим да је уклоњен из правног поретка закључак из 2000. године ВП Кумбор. Како се тај закључак не налази у списима предмета, а право о којем је решавано се ослања на тај акт, нејасно је по ком захтеву тужиље је решавано - поднетом

2005. године (како се наводи у оспореном решењу) или раније; што је, по оцени суда, такође битна чињеница јер је брак тужиље (према списима) престао смрћу тужиљиног супруга, а тужиља као удова остварила право на породичну пензију. При том, за случај да је пок. тужиљин супруг имао евидентиран захтев за решавање стамбеног питања, а о овоме није решено, ваља имати у виду одредбе Правилника по коме чланови домаћинства таквог лица, задржавају статус подносиоца захтева. Како, по оцени овог суда, тужени орган није дао разлоге у погледу законског основа за доношење ожалбеног решења, као ни разлоге о чињеницама које су правно релевантне, то је оспорено решење донето уз битну повреду одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01), којим је прописано да образложење решења садржи, поред осталог, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Са изнетих разлога, налазећи да су оспореним решењем учињене битне повреде правила поступка чиме је повређен закон на штету тужиље, Управни суд је тужбу уважио и одлучио као у диспозитиву ове пресуде, применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у поновном поступку одлучивања по приговору тужиоца у смислу одредбе члана 69. став 2. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 20.04.2018. године, 25 У. 3092/16

Записничар **Председник већа-судија**
Љубо Ергић, с.р. **Душица Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МС